

ת"פ 27349/03/13 - מדינת ישראל נגד סלאח אבו עמאר (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 27349-03-13 מדינת ישראל נ' אבו עמאר(עציר)
בפני כב' השופט דניאל בן טולילה
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אסיף גיל
נגד
הנאשם
סלאח אבו עמאר (עציר) - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד שאול שניידר

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירות של סחר בסם מסוכן וסיוע לסחר בסם מסוכן.

על פי האמור באישום הראשון ביום 23.10.12 הציע הנאשם לסוכן למכור לו "אוקה" (12 פלטות של סם מסוג חשיש) בתמורה ל-14,500 ₪ וכן סם מסוג קוקאין בתמורה ל-450 ₪ לגרם. ביום שלמחרת, הציע הנאשם לסוכן לקנות "סנדוק" (ארגז במשקל של 21 ק"ג) תמורת סך של 80 אלף דולר וכן חזר על הצעתו למכור לסוכן קוקאין במחיר של 450 ₪ לכל גרם. בהמשך על מנת לקדם את העסקה התקשר הנאשם לאחר בשם פואד אבו שריקי (להלן: "אבו שריקי") ומסר לו להגיע למקום המפגש. אבו שריקי הגיע למקום והנאשם ניגש ולקח ממנו אוקה (12 פלטות) של חשיש במשקל של 1.179 והסוכן מנגד מסר לנאשם סך של 14,500 ₪.

על פי האמור באישום השני ביום 14.11.12 התקשר הנאשם לסוכן והציע לו לקנות 2 אוקות בתמורה ל-14,000 ₪ לכל אוקה. ביום למחרת נפגשו השניים במגרש מכונות ביישוב לקייה כאשר יחד עם הנאשם ישוב ברכב "אחר". במעמד זה מסר הנאשם לסוכן כי חסרה לו פלטה אחת. האחר אמר לסוכן כי ישלם עבור 11 פלטות ובהמשך זה ישלים את אותה פלטה חסרה. במעמד הנ"ל מכר הנאשם לסוכן 11 פלטות מסוג חשיש, במשקל של 1.078 ק"ג ברוטו ובתמורה ל-13,000 ₪.

על פי האמור בהסדר, בטרם נשמעו הטיעונים לעונש הנאשם הופנה בהסכמה לשירות המבחן. ב"כ הנאשם יעתור על פי ההסדר לשילובו של הנאשם בהליך טיפולי, הארכת המאסר המותנה והטלת צו מבחן ואילו המדינה מצידה, תגביל עצמה לעונש של 48 חודשי מאסר בפועל, מע"ת וקנס.

בהתאם למתווה הנ"ל הוגשו מספר תסקירים אשר בסופם בא שירות המבחן בהמלצה להורות על שחרורו של הנאשם למסגרת טיפולית "אלפאתם". ביום 23.12.13 מסרתי את החלטתי המפורטת במסגרתה דחיתי את עתירתו של הנאשם

לשלו בקהילה טיפולית והתיק נדחה לצורך טיעונים לעונש. לא אחזור על כל האמור בהחלטה זו ואין לי אלה לשוב ולהפנות לאמור בה. על החלטה זו הוגש ערר שנדון ונדחה על ידי כב' השופט פרידלנדר ונדחה (ר' עמ"ת 58158-12-13 מחוזי באר שבע).

טיעוני הצדדים:

ב"כ המאשימה בטיעוניה בכתב לעונש הפנה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו, לכמויות הסם הגדולות בהן סחר הנאשם או סייע למכירתן. עוד הפנה לחלקו הדומיננטי של הנאשם בהוצאתן של העסקאות לפועל וכן לנסיבות ביצוע העבירות מהן ניתן ללמוד על מעורבות גדולה בעולם הסמים, זמינות של סם בכמויות גדולות ויכולת מהירה בהוצאה לפועל של עסקת מכר של סם.

הגם שמדובר בהסדר "תקרה" ב"כ המאשימה סבור כי בגין האישום הראשון מתחם העונש ההולם נע בין 18-36 חודשי מאסר בפועל ואילו באישום השני, מתחם העונש צריך לנוע בין 10-18 חודשי מאסר בפועל. אליבא ב"א המאשימה יש לגזור את עונשו של הנאשם - בגדרי המתחם - ברף הגבוה וזאת בשים לב לעברו הפלילי המכביד.

ב"כ הנאשם הפנה תחילה לכך שחרף קיומן של ראיות המלמדות כי האחר - פואד אבו שריקי - הוא זה שהביא את הסם וחרף ראיות המלמדות כי אבו שריקי היה הדומיננטי בהוצאתה של העסקה לפועל כאמור באישום הראשון, כתב האישום בעניינו תוקן לסיוע בעוד שלנאשם מיוחסת עבירת הסחר. התנהגות זו של התביעה אליבא ב"כ הנאשם מקימה לו טענת "הגנה מן הצדק" ולמצער מחייבת גזירת עונש דומה לזה של אבו שריקי אם לא עונש מקל יותר.

מעבר לכך, הרחיב ב"כ הנאשם במסגרת טיעוניה לעונש מדוע חרף החלטת מותב זה יש לשוב ולבחון מחדש את אפשרות שחרורו לחלופה טיפולית וזאת בשים לב לפסיקה הנוהגת, וכן בהקשה מתיקים אחרים בהם נסיבות ביצוע העבירה היו לעיתים חמורות יותר.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי מדובר במי שמצוי במעצר מזה כ - 10 חודשים, מעצר אשר נתן אותותיו גם על ילדיו כפי שהדבר עולה מהערכה פסיכולוגית שנערכה להם ושהעתקה הוגש לבית המשפט. הנאשם בן 31 ואב ל - 5 ילדים. עוד נטען כי בעוד שבעניינו של אבו שריקי דובר על תסקיר שלילי, ללא פוטנציאל שיקומי ועבר פלילי בעבירות סמים, התמונה בעניינו של הנאשם שונה תכלית שוני ומחייבת ענישה מקלה יותר. זה הפנה לגזרי דין שונים בהם נקבעו מתחמים נמוכים יותר מאלו שלהם עותר המאשימה כאשר ממילא, ניתן לחרוג מאותם מתחמים לקולא בשל אותו פוטנציאל שיקומי. אשר למאסר על תנאי, נסיבותיו של תיק זה מאפשרות הפעלתו בחופף ואילו ביחס לקנס מן הראוי שיהיה מידתי נוכח מצבו הכספי הקשה של הנאשם ונוכח כך שלאור המאסר אותו זה ירצה, תשלום הקנס ייפול על כתפי אשתו אשר מתקשה בכלכלת המשפחה.

דין והכרעה:

ראשית, אקדים ואציין כי לא מצאתי חרף טיעוניה הסדורים של ב"כ הנאשם לשנות מהחלטתי מיום 23.12.13 ולפיה אין מקום להורות על שילובו של הנאשם במסגרת טיפולית ודחיית גזירת עונשו של הנאשם. הלכה למעשה מרביתם של

הנימוקים שנפרשו בפני בית המשפט במסגרת הטיעונים לעונש היו מונחים בפני בית המשפט עובר למתן ההחלטה מיום 23.12.13 וגם אם נוספו להם כאלה חדשים, אין בהם כדי לשנות ממסקנתי.

שנית, אדרש לטענת ההגנה מן הצדק אותה העלה ב"כ הנאשם ואציין כי לא מצאתי בה ממש. כאמור הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר בכתב האישום המתוקן ביום 7.7.13. הנאשם מתוך שיקוליו הוא, בחר להודות בעבירה של סחר, בין אם מתוך הכרה בחלקו, בין אם מתוך עוצמתן של הראיות אולם בוודאי לא מתוך התחייבות או התנייה כי עניינו של האחר יסתיים בלא פחות מהעמדה לדין בעבירה של סחר ולא בסיוע.

כך גם אין לקבל מצב בו הנאשם מודה בעבירה של סחר וכעת מעלה טיעונים החותרים תחת אותה הודאה (בין היתר תוך הפנייה לכך שהתקשורת הענפה בין הסוכן לנאשם הייתה על רקע חברי והכרות מהצבא ולא ביחס לסחר בסם). ודוקו, גם אם מעשי האחר מגיעים לכדי סחר ולא סיוע, ברי כי אין בכך כדי להביא מיניי וביי לקביעה כי מעשה הנאשם מגיעים אך לכדי סיוע. לשון אחר, בשלב בו אנו מצויים הנאשם יכול לכל היותר לטעון כי אבו שריקי הופלה לטובה אולם לא לטעון כי לא סחר בסם.

בית המשפט לא נחשף למו"מ בעניינו של אבו שריקי ומכלול השיקולים שהביאו התביעה לכדי תיקון כתב האישום בעניינו, אולם על פני הדברים, הנאשם הוא היוזם והוא זה שסוגר את כל פרטי העסקה כפי שעולה מכתב האישום המתוקן. פועל יוצא הוא כי גם אם אבו שריקי הוא זה שהביא הסם והיה בעל השליטה בו ברגע נתון, אין לומר כי חובה היא בדין שהוא הסוחר ואין בלתי (על האבחנה בין מסייע ר' בין היתר ע"פ 4389/93 והניתוח המשפטי המופיע בו). כך גם ראה ת.פ. 182-11-12 על האבחנה בין "אמת משפטית" לבין "אמת עובדתית", כפי שאלה לא אחת מתנגשות אחת בשנייה עובר לתיקון כתב אישום במסגרת הסדר טיעון (כך גם ראה העובדה כי לכאורה ביחס לאישום השני, ישנם 2 מסייעים ללא מבצע עיקרי, סיטואציה אשר לא אחת מתקיימת בשעה שמדובר בכתבי אישום מתוקנים).

עוד בהקשר לאמור, ב"כ המשיב הגיש לבית המשפט העתק הודעתו של הסוכן וביקש ללמד ממנה כי האחר, הוא הסוחר ובעל השליטה בסם ולא הנאשם. הליך שכזה בשלב הטיעונים לעונש לא הכירני. כך יהיה זה בלתי רציני לקבוע ממצאים על סמך הודעה אחת אפילו בית המשפט מוכן היה להידרש לכך.

אסיים התייחסותי לשאלת תיקון כתב האישום בעניינו של אבו שריקי בכך שלא אחת, במסגרת הסדר הטיעון כתב האישום מתוקן גם אם יש ראיות כאלה ואחרות המקימות את העבירות שמלכתחילה יוחסו לנאשם וזאת במסגרת מכלול השיקולים אותם עורכת המאשימה עובר לסיכום פרטי ההסדר.

הואיל ואת מעשיו ביצע הנאשם יחד עם אותו אבו שריקי והואיל וגם בעניינו של אבו שריקי דובר גם כן על הסדר טווח הרי שרבים מהדברים אותם פרטתי בעניינו של אבו שריקי יפים גם לעניינו של הנאשם שבפני וזאת התאמות ובשינויים המתבקשים.

משמעות תיקון 113 ביחס ל"הסדר טווח"

קיימים מספר אופנים בהם רשאים הצדדים לקבוע את מסגרת הענישה המוסכמת: בדרך אחת, הצדדים רשאים להגיע להסדר על תיקון כתב האישום ולטעון באופן חופשי לעניין העונש. במקרה זה ברי כי על בית המשפט לדון בהתאם לתיקון 113. מן הצד השני של הסקאלה, רשאים הצדדים להגיע לעונש מוסכם וסגור. במקרה זה יופעלו עקרונות היסוד של הפעלת הסדרי טיעון כפי שנקבעו במספר פסקי דין לפיהם על בית המשפט לבחון האם העונש המוסכם אינו מפר את נוסחת האיזון בין טובת ההנאה שהנאשם מקבל לבין אינטרס הציבור {בעניין זה ראה ע"פ 532/71 **בחמוצקי נ' מדינת ישראל** (28.3.72); ע"פ 1958/98 **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.12.2002)}. רק במקרה שבו הופר האיזון יתערב בית המשפט בהסדר יגזור בהתאם לשיקול דעתו.

בין שני האופנים המתוארים לעיל נמצא גם הסדר הכולל טווח ענישה מוסכם או קביעת רף עליון על ידי המאשימה. סבורני כי מקרים אלו חוסים תחת אותם כללי יסוד הנוגעים להסדרי טיעון ואין כל חובת הנמקה בהתאם לתיקון 113. רק במקרים בהם ישנה סטייה מהותית על בית המשפט להתערב בטווח הענישה אליו הגיעו הצדדים. חיזוק למסקנה זו ניתן למצוא בין היתר בת"פ 27505-06-12 כב' השופט אינפלד. בנוסף ראה ערעור פלילי 512/13 פלוני נגד מדינת ישראל, שם בימ"ש העליון מבצע (18.2.13) כב' השופט אינפלד. בנוסף ראה ערעור פלילי 512/13 פלוני נגד מדינת ישראל, שם בימ"ש העליון מבצע הבחנה בין טווח ענישה מוסכם לבין מתחם ענישה, הן ברמה המבנית והן ברמה המהותית באשר מתחם ענישה משקף קביעה נורמטיבית של בימ"ש בעוד טווח ענישה משכללת כוח המיקוח של הצדדים הכולל בין היתר אינטרסים שונים העומדים בבסיס קיומם של הסדרי טיעון, הגם שאינם רלוונטיים בקביעת מתחם עונש הולם.

לאור האמור לעיל בשים לב לכך שהגעתי למסקנה כי אינני מחויב בנסיבותיו של תיק זה לעבור את כל התחנות הנדרשות בהתאם לתיקון 113, אציין בקצירת האומר כי הגם שהטווח העונשי שהוצג במסגרת ההסדר מעט נוטה לקולא, אין לומר כי זה בלתי סביר באופן המחייב את בית המשפט לחרוג ממנו.

בהינתן כל אלה אתייחס לגופם של דברים.

בראש ובראשונה, יש ליתן הדעת לגישה המחמירה אשר בתי המשפט נוקטים כלפי המעורבים בשרשרת הפצת הסם וראה בעניין זה ע"פ 211/09 **שמעון אזולאי נ' מדינת ישראל** (22.6.2010):

"... הענישה בעבירות מסוג זה נועדה, קודם לכל, לשרת את מטרת הגמול לעבריין על עיסוק בסם העלול לסכן חיי אדם ולפגוע בבריאות המשתמשים בו; שנית, על העונש להעביר מסר חד-משמעי של הרתעה ביחס לעבריינים פוטנציאליים, ולשמש אות אזהרה אפקטיבי לכל מי שמתכוון לקחת חלק במערכת ההעברות והסחר בסמים, תהא אשר תהא הפונקציה אותה הוא ממלא בשרשרת זו של העברת הסם מיד ליד. מזה זמן רב, מדגישים בתי המשפט בפסיקתם את חשיבות הערך הענישתי בעבירות סמים כאחד הכלים החשובים בפעילות לביעורו של נגע הסמים. ההחמרה בענישה בגין עבירות סמים משרתת את מטרת הגמול והרתעה, שהן היעדים העיקריים של הענישה בתחום הסמים."

עוד ראה בעניין זה רע"פ 7996/12 אליהו יוסף נ' מדינת ישראל (23.1.13). שם נקבע כי השיקול ההרתעתי שריר ותקף אף בכמויות שאינן גבוהות:

"...לא אחת עמד בית משפט זה על הצורך במדיניות ענישה מחמירה בעבירות מסוג זה, כחלק מהמלחמה בנגע הסמים ובהשפעתו השלילית על החברה (ראו ע"פ 3578/12 עזמה נ' מדינת ישראל (17.1.2013)). אף אם כמויות הסמים נושא העבירות "קטנות" - כטענת המבקש - אין בכך כדי להפחית מחומרתן של עבירות אלה ומהצורך למגר אותן באמצעות הטלת עונש בעל היבט הרתעתי".

(ההדגשות אינן במקור - ד.ב.ט.)

לעניין רמת הענישה בעבירות הסמים ראה ע"פ 56757/10 יוסף הייב נ' מדינת ישראל (29.3.12); ע"פ 9482/09 ביטון נ' מדינת ישראל (24.7.11); ע"פ 6373/06 מדינת ישראל נ' אלנשמי (6.9.06); ע"פ 6029/03 מדינת ישראל נ' שמאי, פד"י נח (2) 734 (2004).

מעבר למסר הברור אותו הנחה המחוקק שעה שקבע עונש מקסימאלי של 20 שנות מאסר בעבירה של סחר בסם, ומעבר למדיניות הנהוגה, אדרש עתה לנסיבותיו הקונקרטיים של התיק כאשר רובן ככולן מלמדות כי יש לאמץ את הרף הגבוה של ההסדר העונשי שהוצג לביהמ"ש.

נסיבות ביצוע העבירה המצביעות על מערבותו העמוקה של הנאשם בעולם הסמים. ראשית, ניתן ללמוד זאת הן מכמויות הסם הגדולות אותן מציע הנאשם לסוכן, הן מסוגי הסמים והן מסכומי הכסף הגבוהים - אלה המדוברים ואלה שבפועל הועברו. כך בהתאם לאישום הראשון הנאשם מציע לסוכן לקנות אוקה (12 פלטות) של חשיש בתמורה ל-14,500 ₪ וכן סם מסוג קוקאין בתמורה ל-450 ש"ח לגרם. לא זו אף זו, בהמשך הדברים מציע הנאשם לסוכן לקנות סנדוק, משמע- ארגז של חשיש במשקל של 21 ק"ג בתמורה לסך של 80,000 ₪. אף אם בפועל מכר הנאשם באישום הראשון אוקה "בלבד" ובאישום השני 11 פלטות בתמורה ל-13,000 ₪ ניתן ללמוד מהכמויות אותן מציע לסוכן את היקף הפוטנציאל האדיר אשר הלה מסוגל לסחור. כמו כן, גם פרק הזמן שבין שתי העסקאות (כ-3 שבועות) מחזק כי אין המדובר במעידה חד פעמית אלא במי שמעורבותו בעולם הסמים נמשכת ועמוקה.

הנאשם נעזר באחרים לצורך ביצוע עסק הסם, וכפי שנכתב בעניינו של פואד אבו שריקי יש לשוב ולציין לא אחת ההסתייעות באחרים לא נועדה אך בשל הצורך הפיזי בהעברת הסם אלא מעורבותם של אחרים מקשה על תפיסתם של כל המעורבים בביצוע העבירה בסחר בסם, והינה חלק ממשנה זהירות שנוקטים הסוחרים.

מעבר לכך, למקרא כתב האישום המתוקן, עולה כי לנאשם חלק דומיננטי בהוצאתה של העסקה לפועל. התרשמות זו מבוססת על כך שהנאשם הוא זה שיוזם את העסקאות ואף מתקשר מספר פעמים לסוכן על מנת לקדם את העסקאות. אכן, בעסקה השנייה אבו שריקי הוא שהביא את הסם למקום העסקה אולם זאת בהתאם להוראותיו של הנאשם. הנאשם הוא "המושך בחוטים" וכן זה אשר "דוחף קדימה את העגלה" - עד למימוש העסקאות. לאבו שריקי יוחסו 2

עבירות של סיוע לסחר, אשר כידוע העונש בגינן הינן כמחצית העונש בגין העבירה המושלמת. מותב זה גזר על אבו שריקי עונש של 22 חודשי מאסר בפועל. גם בנתון זה יש כדי להביא את ביהמ"ש לאמץ הרף העליון של ההסדר העונשי בעניינו של הנאשם שבפני.

על הסכנה לביטחון הציבור הנשקפת מנאשם זה ניתן ללמוד גם מהתסקיר אשר הוגש בעניינו. אכן שירות המבחן המליץ על הוצאת הנאשם לקהילה טיפולית אולם, כאמור, הדברים נאמרו בחשש ולאחר התלבטות. בצד המלצתו הסופית של שירות המבחן בצד מצוין כי: "**הנאשם אינו מסתפק בשימוש שלו עצמו בסם אלא מרחיב את מעגל העבריינות בסחר, אשר דורש תכנון, שיתוף פעולה עם אחר והתארגנות**". הנאשם נוהג כמנהג סוחרי סמים לכל דבר ועניין, ובוודאי אין לומר כי עסקינן בנרקומן אשר עוסק במכירת סם לצורך מימון מנות הסם עבורו.

עוד פרמטר אשר מושך מעלה לכיוון תקרת העונש הינו עברו הפלילי של הנאשם המונה 7 הרשעות במגוון עבירות בכללם, עבירות אלימות, רכוש, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, הסעת שב"ח, החזקת נשק, ירייה מנשק וכן סיוע להתפרצות לבית מגורים. לא אמנה את כל עברו הפלילי אך אפרט את שתי הרשעותיו האחרונות: במסגרת ת"פ 504-08-10 הוטל על הנאשם ביום 23.6.11 מאסר בפועל למשך 12 חודשים וכן מאסר מותנה בן 12 חודשים למשך 3 שנים לבל יעבור עבירות מסוג פשע. בנוסף, במסגרת ת"פ 5456-11-11 בגין עבירות של סיוע להתפרצות לבית מגורים הוטל על הנאשם מאסר בפועל של 9 חודשים וכן שני מאסרים מותנים, האחד בן 12 חודשים לבל יעבור עבירות רכוש מסוג פשע והשני בן 6 חודשים לבל יעבור עבירות רכוש מסוג עוון.

נמצא כי הנאשם מבצע את המיוחס לו שעה שתלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בן 12 חודשים שהינו חב הפעלה. לא נעלמה מעיני ביהמ"ש העובדה כי המאסר המותנה ניתן בגין ביצוען של עבירות נשק ולא בגין עבירות סמים והדבר ימצא ביטוי בחפיפת חלקו של המאסר המותנה לעונש אותו אטיל בגין תיק זה. נוכח רצף הסתבכויותיו של הנאשם בפלילים, מצאתי ליתן ביטוי מה לשיקולי הרתעת היחיד וכך גם לשיקולי הרתעת הרבים, נוכח נפישותן של העבירות בהן הורשע הנאשם.

מנגד ולקולא, יש לקחת בחשבון את הודאתו של הנאשם אשר יש בה כדי לחסוך בזמן שיפוטי יקר אשר כולל מספר רב של עדי תביעה לרבות העדת סוכן משטרתי, על כל המשתמע מכך. עוד יש לקחת בחשבון את הפגיעה של העונש על משפחתו וזאת בשים לב לכך שהנאשם אב ל-5 ילדים וכפי שעולה מהערכה הפסיכולוגית מעצרו נתן אותותיו גם על ילדיו הקטינים.

רכיב קנס :

עבירות סמים מבוצעות על רקע של בצע כסף ומכך מתחייבת גם ענישה כלכלית. אפילו אקח בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם ואת מצבו המשפחתי המורכב, הרי בשים לב להיקף הכספים המעורבים בביצוע העסקאות, לא מצאתי כי ניתן להימנע מהטלת קנס, אשר גם אם לא יהיה ברף הגבוה הנתון לסמכותו של ביהמ"ש, יהיה משמעותי ונכבד.

אסיים הילוכי ואסכם כי (כפי שציינתי בעניינו של אבו שריקי), אכן, על דרך הכלל, בתי משפט, כפי דרכו של מותב זה, ליתן ביטוי משמעותי להודאה ולחסכון בזמן שיפוטי, אולם בשעה שמלכתחילה עסקינן בהסדר "טווח עונשי" אשר מיצה את יכולת המיקוח של הצדדים לגבי נקודות "החולשה והחוזק" בתיק זה, ועל רקע כל שפורט לעיל, נדמה כי אין מנוס מאימוץ הרף העליון תוך מתן ביטוי מסוים לכל אותן נקודות לקולא.

סוף דבר

לאור המפורט לעיל, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 36 חודשי מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו 5.3.13.
- ב. מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 12 חודשים שנגזר על הנאשם בת"פ 504-08-10 (שלום ב"ש), כך ש-6 חודשים יהיו במצטבר לעונש המאסר שנגזר על הנאשם בסע' א' לעיל ו-6 חודשי מאסר בחופף. סה"כ על הנאשם לרצות 42 חודשי מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו.
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור על עבירות סמים מסוג עוון.
- ד. 12 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור על עבירות סמים מסוג פשע.
- ה. 10,000 ₪ קנס או 40 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, הראשון החל מיום 1.1.15.

ניתן צו כללי למוצגים: לחלט, להשמיד או להשיב לבעלים, והכל לפי שיקול דעת היחידה החוקרת.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

**ניתנה והודעה היום ו' אדר תשע"ד,
06/02/2014 במעמד הנוכחים.
דניאל בן טולילה, שופט**